

דף סיכום בחינה

מזהה בחינה: 001000270253 מזהה סטודנט: 258620

שם קורס: דיני נזיקין

מספר מבחן: 0001

מיקום התשובה שסומנה בטופס המקור	מיקום השאלה בטופס המקור	התשובה הנכונה	התשובה שסומנה	ציון	ניקוד מירבי	מספר שאלה בטופס בחינה
-	1.1	-	-	27.00	30.00	1.1
-	1.2	-	-	10.00	10.00	1.2
-	1.3	-	-	7.00	8.00	1.3
-	2.1	-	-	6.00	6.00	2.1
-	2.2	-	-	12.00	12.00	2.2
-	2.3	-	-	8.00	8.00	2.3
-	3	-	-	11.00	15.00	3
-	4	-	-		6.00	4
-	5	-	-	6.00	6.00	5
1	6	1	1	5.00	5.00	6
	7	1			5.00	7

כמות תשובות נכונות (עבור שאלות סגורות) : 1

0

ציון בחינה סופי : 98.00

מקרא צבעים

תשובה שגויה
שאלה שלא נענתה
שאלה מבוססת

הבחינה הבודקה בעמודים הבאים

אוניברסיטת בר-אילן – הפקולטה למשפטים, שנה א', שנה"ל תשפ"ג, מסלול 02

המרצה: פרופ' בנימין שמואלי. המתרגלים: אביעד חלפון; דניאל דנינו; מעיין אלנקרי גרוס; רז הלפרין

מבחן בדיני נזיקין – 99110-02 – מועד א

16.7.2023

-

הנחיות:

- משך המבחן – 120 דקות.
- כל חומר עזר אסור בשימוש, למעט מה שמצורף למבחן בכפתור נספחים.
- יש לענות על השאלות, לנמק (גם כשלא כתוב במפורש לעשות כן), להניח הנחות חלופיות ולהשתמש באסמכתאות במקום שהדבר נדרש.
- מובן שאין חובה לנצל את כל המילים לכל שאלה.
- יודגש כי יש לענות על כל חלק בנפרד.
- הסילבוס לבחינה מצורף ויופיע בלשונית "נספחים". מובן שלא כל המופיע שם רלוונטי לתשובות.

בהצלחה!

הנתבע- שאול- (ישירה), תום (הוא צעל גיל 12 ויש אחריות לפי ס' 9 לפקודה), האמא, נהג האמבולנס- (ישירה), מדא- (שילווחית ישירה).

תביעה לפי איזה סעיף?

נבחן לפי המודל המקובל של ברק- (ועקבין).

אחריות מושגית- קבוצת המזיקים מול קבוצת הניזוקים. ראשית יש לבחון האם יש יחסי שכנות, מאחר וזה קרה בבית של שאול אז אולי ניתן לומר שיש אחריות חוזית, זה אולי יהיה חלש כי לא באמת נכרת חוזה אבל מאחר והוא הגיע לביתו יש "סוג של חוזה" שהוא אחראי עליו בבית ולכן אולי יש סוג של חוזה בין קבוצת המזיקים לניזוקים. גם מקרקעין (ס' 36) נתקשה לומר כי זה לא באמת קרה בגלל פגם בקרקע וכד' אבל זה כן קרה בשטח שלו, ועל כן מזיקים מסוגו של שאול היו צריכים לצפות את זה. מה שכן נאמר שיש עניין של מאן דסאני עלך (אמין נ' אמין) וכן ואהבת לרעך כמוך (חשין קונטרס, חילזון סבסטון) ולכן תמיד יהיה חובה בנזיקין. נבחן צפיות (טכנית ונורמטיבית). גם לאמבולנס יש חובת ואהבת וכן יחסים חוזיים כי יש חוזה לא כתוב בין המדינה לבין האזרח שהוא משלם מיסים והם צריכים לטפל בו בבוא העת. **טכנית-** האם הוא היה יכול לצפות, התשובה היא בוודאי, וכמו שראינו בברדה שיש לצפות את סוג הנזק גם פה הוא יכול היה לצפות שיקחו את הנשק וישתמשו בו, אז קבוצת מזיקים כמוהו הייתה יכולה לצפות את זה. גם נהגי אמבולנס צריכים לצפות שיכול להיות נזק אם הם לא יגיעו בזמן. וכן **נורמטיבית-** כי מזיק צריך לצפות שמישהו יכול להיפגע מזה בייחוד שיש ילדים בבית. האם יהיו שיקולי מדיניות? אולי לאמבולנס, כי אנו לא רוצים להרפות את ידיהם ואנו לא רוצים שהם יחששו לעבוד (גורדון) וכן יכול להיות הצפת בתי משפסם ומדרון חלקלק, כי כולם יתבעו את האמבולנס, לעניין שאול אולי נרצה בגלל הרתעה שנוכל לחייב כדי שכולם יראו שלא משחקים אם זה ולא לוקחים נשק אם אין לך כספת.

אחריות קונקרטי- הניזוק מול המזיק הספציפי- יחסי שכנות מתקיימים כמובן גם כאן, (לעיל). **טכנית-** שאול היה יכול לצפות שאם הוא לא ישים את זה במקום יכול להיגרם נזק בלתי הפיך וילדים יקחו את הנשק וישתמשו בו. גם נהג האמבולנס צריך היה לדעת שאם הוא יאחר יכול להיגרם נזק לילד שנפגע. מנגד הוא יטען שהוא לא היה יכול לצפות שהם יכנסו לחדר שלו בלי רשות דבר שלא קורה בדרך כלל ויקחו לו משם משהו, ולכן לא היה צורך לצמצם את הנזק וכמו שראויים בפס"ד ועקבין שילד בסביבות גיל 13 צריך לדעת דברים מסוימים וברור שהוון צריך לדעת שיכולים למות מנשק ולכן הוא לא יכול היה לצפות שגם אם יקחו שהם השתמשו בזה. **נורמטיבית-** גם פה הוא היה צריך לדעת שאם הוא לא שם בכספת אסור לו להביא ילדים בבית וזה יכול להיגנב או שילדים השצמשו בזה וכד' והוא לא עשה את המקסימום למרות שהוא היה צריך. וגם נהג האמבולנס היה צריך לדעת שאם הוא לא יגיע בזמן יגרם נזק בלתי הפיך לילד שכרע מאבד דם וכד'.

התרשלות- נבדוק לפי הנד- מצד אחד האבא יכול היה לא להביא ילדים מחוץ לבית לכל הפחות, או לשים את הנזק אצל מישהו שיש לו כסף בייחוד שהוא שירת באגוז ויש לו חובה מוגברת(חמד) והוא מודע לסכנה ויש לו חברים כאלה, או לפחות להגיד שיש נשק ושהם יזהרו. **גם האמא הייתה צריכה לראות ולהזהיר.** מצד שני הסכנה שיכולה לקרות בדרך כלל גדולה מאוד ומישהו יכול למות מזה ואם נשים במשקל את תוחלת הנזק מול עלות המניעה וודאי שהיינו רוצים שימנעו את הנזק. ולכן הייתה פה התרשלות. גם האמבולנס לכאורה התרשל, כי הם היו צריכים לשים ניידות קרובות יותר ולקחת בחשבון שמישהו יכול להינזק ולקחת בחשבון שיש פקקים וכד'. מנגד הם יטענו שזה משהו יקר מאוד ולא שייך כל הזמן לשים ניידות בכל מקום וגם אם כן זה מאוד יקר ובדרך כלל הנזק הוא קטן יותר רוב האנשים שמזמינים אמבולנס זה על דברים קטנים ולכן התחולת גבוהה מהנזק. כמו-כן, הוא הפר את חובת-הזהירות בזה שהוא השאיר את הכדור בקנה.

חסר דיון ברכיב ההתרשלות. ר

פתרון. 2-

איזון אינטרסים- גם אם נאמר שתחולת-הנזק נמוכה לפי פס"ד חמד- במקרים חשובים כמו פגיעה בחיי-אדם יש דברים יותר חשובים מעלות מול נזק ולכן למרות שהתחולת יקרה נצפה מהאמבולנס ומשאול לשלם יותר העיקר שלא יפגעו בני אדם.

נזק-(בהמשך)

קשר-סיבתי- עובדתי, מבחן האלמלא, ברור שאלמלא הוא שם את הנשק במקום פרוץ הוא לא היה לוקח וניזוק. **משפטי- מבחן הצפיות-** הוא היה צריך לצפות שאם הוא ישאיר שם מישהו יקח ויכול להיגרם נזק, וזאת בלי קשר לשאלה מה היקף הנזק, אלא עצם זה שנגרם נזק (ברדה). מנגד יטען שאין קשר סיבתי שזה קרה בגלל הנשק ולא בגלל האיחור של האמבולנס ולכן אין אשמה-כבר אדבר על ההגנה של ניתוק קשר-סיבתי.

הגנות-

הסתכנות מרצון (ס' 5) הילד מעל גיל 12 כך שאין את הסייג להגנה, והוא היה יכול לדעת מהמשמעות בלשחק בנשק, מהיקף הנזק, והוא בחר לא לעשות את זה. מנגד יטענו שהפסיקה פירשה זאת בצמצום ובייחוד פה שהוא חשב שזה משחק

אשם תורם- (ס' 68) הוא היה צריך לוודא שזה באמת משחק ולא אמיתי ובטח לא לירות ולכן הוא התרשל. ולכן יש לו אשם-תורם. מנגד, הוא יטען שהוא חשב שזה משחק ולא היה לו יכולת לדעת שזה אמיתי ובייחוד שהוא רק בן 13 ולכן אין אשם-תורם.

גורם זר מתערב- (ס' 64) האמבולנס שיתעכב, ולכן קרה בגללו. מנגד יטענו כמו שראינו בפס"ד-ברדה שהיקף הנזק לא רלוונטי ולכן לא ניתן לומר שהיה **ריחוק הנזק** במקרה הזה.

נזק-

ממוני- הוצאות (רפואיות), הוא היה בבית חולים וזה עלה כסף, כסא-גלגלים וכד'. וכן להתאים את הבית בשבילו (מוסקוביץ) כי הוא מבריק ולא מתאים לו מקום של ילדים-טיפוליים (סורוקה)

אובדן (כושר)-התשכרות- המקובל זה אובדן כושר השתכרות לפי הגישה-המוחשית שבדקים האם הכושר אבד(ברשת). לכאורה הוא היה מוצלח ויש אינדקציה השוא היה מקבל יותר בחיים (ג'ון-כהן), ולכן מגיע לו לפסי השכר הממוצע שמישהו ברמתו היה מקבל ולא שכר ממוצע רגיל במשק (אבו-חנה), או אולי פיצוי לפי הסתברות בשאלה של כמה ולא בשאלה של אם

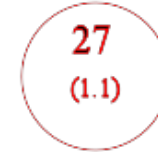
(ונטורה). מנגד יטענו שהוא היה קטן מידי ואין לדעת כמה הוא ירוויח בעתיד ויש לקחת את זה בחשבון (אגבבה). מדיני **הקטנת-הנזק** הוא יהיה חייב לעבוד בעבודה אחרת מותאמת ואולי לתכנת מול מחשב זה אפשרי למרות הפגיעה והוא יצטרך לעשות את-זה(גנזך) ולקבל רק את ההפרש בין מה שביהמ"ש שיער שמגיע לו לבין מה שהוא יכול להרוויח. בצבא (אם הוא לא יתקבל למרות שהוא ינסה) הוא יקבל שליש(פינץ) ובפנסיה גם (פינץ).

כאב וסבל- הוא היה כאוב וסבל-ויסבול ומגיע לו על זה פיצוי (גורדון) אין קיצור תוחלת חיים. אובדן הנאות החיים הוא זכאי כי הוא לא-יכול לעשות דברים שהוא אוהב (לרוץ לשחק וכו') (אגבבה) בפרייליך בניגוד לאגבבה זה חלק מכאב וסבל ולא ראש נזק נפרד.

חסר: פס"ד אטינגר

מיטיב-ס' 5 לחוק-הטבת-נזקי-גוף. ההורים המטפלים יקבלו על-הפסד זמן העבודה-וכו'. **1-**

לדעתי התביעה מול שאול ובנו תתקבל. זה יעשה צדק ויעזור להתרעה. האמבולונס- משיקולי מדיניות ומשיקולים משלימים **דלעיל, לדעתי, לא התקבל.**

מבחינת בחירה בין חלופות נהוג לתבוע ברשלנות. אך יש לזה 3 תנאים. 1. שהוא אמר לחולה (או-לאביו) את כל האופציות. 2. שהרופא ידע את 2 האופציות מראש ובכל זאת בחר בזה. 3. שזה פרקטיקה נהוגה בעולם הרפואה 10/15 אחוז לפחות. פה זה חדש ככה שקשה לדעת (קליפורד). חשוב לומר- **שגם בחירה שלא לעשות כלום היא בחירה, ולכן יש לדון פה האם זאת הייתה בחירה שגויה (קליפורד, בר-חי).**

לפי חמד, לרופא יש לו אחריות חמורה יותר מאחרים (קופר, חמד, רייבי) וכן נטל הראיה (ס' 41) עובר עליהם והם אלו שצריכים להוכיח שהם לא התרשלו.

עצם זה שהם לא אמרו בכלל לחולה זה סיבה לתבוע **על העדר-הסכמה**. השאלה מה הם לא אמרו. אם הם לא אמרו בכלל אז לכולי-עלמא ניתן לתבוע בתקיפה, ברשלנות ובהפרת חובה חקוקה (אי עמידה בס' 13 ואף בס' 5 לחוק-זכויות החולה). אם הם אמרו רק חלק לפי ביניש בדעקה ניתן לתבוע רק ברשלנות ולפי השופט אור בדעת רוב גם בתקיפה ואז אפילו לא צריך להוכיח נזק. (פס"ד רייבי)

האם היה טיפול רפואי לקוי? לדעתי לא. אפשר לטעון שהטיפול לא הצליח אבל לא כל חוסר הצלחה זה סיבה לתביעה ברשלנות(קופר). אבל מפני הזהירות גם אם זה טיפול רפואי לקוי יהיה ניתן לתבוע רק דרך עוולת הרשלנות ולא דרך תקיפה.

אציין, שפה היה את האפשרות להגיד ולא נשקפה סכנת חיים (קורטאם), וכן זה לרא היה באמצע ניתוח או משהו שמנע מהם להגיד (קופר).

יהיה מעניין לדון האם יהיה ניתן לתבוע דרך הפרת חובה למרות שיש תקיפה, לפי כרמלי אם זה בדיוק אותו עוולה לא ניתן לתבוע (נתניהו במיעוט אפשר). ברק בגורדון רואים שאפשר. וצ"ע.

10
(1.2)

השאלה היא האם נפגע משני כמו כאן יכול לתבוע.

(במאמר המוסגר- את מי היא יכולה לתבוע? את שאול? אולי גורם זר מתערב מצד שני אולי בצפיות הוא היה צריך לקחת את זה בחשבון. את הבית-ספר? יכול להיות שיש להם אחריות שילוחית ואולי גם אישית. אולי אפילו את האבא של תום שלא בדק לפני זה מה יש לו בתיק (בלי להיכנס להנד זה אולי זה קלוש אבל לא מופרך))

בפרשת אלסוחה השופט שמגר (פסקה 20) דן בנושא ומביא 4 תנאים שרק בהתקיימם יהיה ניתן לתבוע (שיקולי-מדיניות).

1. קירבה- שם הוא מדבר על קירבה משפחתית אבל הוא משאיר את זה פתוח גם לחריגים. נגיד מורה או מטפל במקרים מסוימים הוא קרוב לילד ויהיה ניתן להרחיב את זה גם כלפיו. ולכן יהיה ניתן לומר שעומדים בשלב הזה.

2. במו עיניו-צריך שהוא יראה את זה בעיניים שלו, פה לכאורה היא עומדת בזה כי היא ראתה את זה ממש בעיניים שלה. וגם אם לא ראתה ממש את הפגיעה השופט שמגר משאיר מקום לחריגים ופה זה מתקיים כי היא הייתה די קרובה.

3. שהנזק ניהיה ישר ולא בהמשך כתוצאה מהטיפולים וכד'- לכאורה לפי נתוני הקייס זה מתקיים. **יישום חסר- 1**

4. נזק פיכזיס או נירויס- פה לכאורה זה לא מתקיים כי לא היה נזק גדול מידי אלא בעיקר חרדות וכאלה, ואין לה אחוזי נכות (20 אחוז ומעלה בערך) ולכן אולי זה לא התקיים. גם אם ניקח את ההרחבה פרשת לוי, שם נתנו רק במקרים חריגים מאוד כמו בלידה וכאלה שיש ספק אם זה ניזוק ראשי או משני וזה משהו שלא קורה הרבה אבל פה זה לא מתקיים. וגם בשווקי שיש הרחבה לנזק פיסי זה פחות רלוונטי לפה כי לא הרחיבו את המהות של עוצמת הנזק, רק דיברו על הקשר סיבתי בין הראייה לנזק הנפשי (שגרם לפיזי) ופה זה פחות רלוונטי.

לדעתי סיכויי התביעה נמוכים בגלל אי עמידה בתאני 4).

7
(1.3)

ביטוח לאומי- זה בעצם המדינה יש חוק של נפגעי פעולות איבה והוא יכול לקבל ישר פיצוי על הנזקים שנגרמו לו.

הרשות הפלסטינית- פה זה אשם, השופט עמית בדעת רוב הראה שאפשר לתבוע ולקבל במשדל ואולי אפילו באשרור (גרוסקופף במיעוט לא) לגבי פיצויים עונשיים נראה שלא יקבלו במאשרר ובמשדל כן.

המעול עצמו- המחבל, הוא זה שפגע וניתן לתבוע אותו בתקיפה או ברשלנות, רק לרוב זה כיס "לא עמוק" וכנראה שזה לא שווה.

6
(2.1)

ביטוח לאומי- אחריות מוחלטת. כיס עמוק. אנו נקבל את הכסף ישר בלי כאב ראש. הרופאים באים מטעמם וזה בא לכאורה בקלות. הכסף יהיה בדיוק בגובה הנזק, (אולי טיפה פחות כי הם מביאים לרוב את הרופא שישאר את האחוזי נכות ולרוב הם קצת מורידים) העניין שפה לא נקבל פיצויים עונשיים וכן זה מכעיס שהמדינה לא עושה תביעות שיפוי נגד הרשות וכל יוצא שחוטא נשכר. אבל זה סוג של "על בטוח".

הרשות הפלסטינית- כיס עמוק (סוג של) הרתעה. פה אולי נקבל קצת יותר אם נצליח לשכנע את ביהמ"ש לתת פיצויים עונשיים. ראינו שבמאשרר לא נתנו פיצויים עונשים (לפי עמית זה חריג לחריג, ולפי גרסוקפף לא ניתן להשתמש במאשרר- פלונים, לפי מינץ אפשרי). ולכן יש סיכון לתבוע ככה, כי אז נקבל רק את הפיצוי הרגיל וזה אחרי תהליך ארוך של הוכחת נזק וכד', וגם אז הרשות לא מביאה ישר מעצמה את הכסף אלא המדינה מקזזת את הכסף מהסכומים שהיא מביאה לרשות, וזה תהליך מייגע שלא בטוח שנקבל בסוף את הפיצויים עונשיים. דרך משדל לפי פס"ד בויאנן נראה שכן נקבל גם פיצויים עונשיים, כי משדל זה לא חריג וזה יתקבל ע"י השופט כעמית בפסיקה. נאמר, שיש כאלה שהלכו בארצות-הברית וקיבלו פיצויים עונשיים מאוד גבוהים ואלי זה דרך מעניינת.

המעול עצמו- המחבל. זה אולי הייה צדק מתקן אבל לרוב הם אנשים קשיי-יום ויהיה מאוד קשה באמת לקבל ממנו כסף. כן נאמר שהם יתבעו ברור שיקבלו פיצויים עונשיים בנוסף לקרן הנזק כי זה מעשה דזוני ומכוון (אטינגר). בקיצור הוא כיס מאוד לא עמוק ולכן הנתבע פחות ירצה ללכת למסלול הזה.

ראשית, ברור שכדאי. ברור שלביטוח לאומי יש אינטרס גדול שזה יקרה כי ככה המדינה תשלם הרבה פחות כסף (בייחוד במצב העצוב שלא גובים חזרה את הכסף מהרשות). **בשל העובדה במצב כיום לא ניתן לתבוע יותר מגורם אחד ללא קיזוז, כל עוד לא נפסק פיצויים עונשיים והם כרגע כמובן מסלול הרבה יותר נוח.** הייתי אומר שכדאי דרך - משדל ולא דרך מאשרר ואז הסיכויים גדלים. כי ראינו בפסיקה שנתנו פיצויים עונשיים דרך משדל (בואינן). התוצאה תהא, שזה ייתן דירבון ומוטבציה לאנשים לתבוע בעצמם ולא את המדינה כי הם יראו שהם מקבלים יותר כסף.

אפשר גם בחוק להבהיר שמאשרר יפורש בצורה רחבה או לכתוב שמאשרר לרבות מי שאשרר פיגועים וכד' ואז לא יהיה קושי לבית המשפט לומר שזה חריג על חריג ואז אנשים יעדיפו לתבוע את הרשות ולא את הביטוח לאומי כי הם יקלבו יותר כסף. באותה מידה יהיה אפשר להכניס לחוק את פיצויים עונשיים כמשהו מוסדר ואז לא נוכל לומר שפיצויים עונשיים זה חריג, וגם אם נאמר שמאשרר זה חריג עדיין נוכל לקבל פיצוי על זה.

מסקנתי, הביטוח לאומי יכול להרוויח מזה המון כסף וזה אינטרס שלו לממן מאמר שיעשה רעש בעולם המשפט ואולי יגרום לתזוזה של הליכים בפסיקה ואף בחוק. העניין הוא שצריך לתת מוטבציה לאנשים ללכת דרך המסלול הזה וזה יקרה רק אם יהיה פיצויים עונשיים וסכומים גבוהים יותר.

8
(2.3)

נציין שזה אחריות מוחלטת ולכן לא מעניין האם הוא אשם או לא ולכן על פניו עצם זה שנסעת למרות שזה בלי כוונה זה סיבה לתת פיצוי. כמו-כן נאמר שבמידה וזה באמת החזקה הממעטת שבס' 1 אז הם יוכלו לתבוע מחוץ לפקודה אבל אז הם יצטרכו להוכיח אשם (ואולי יש להם אשם תורם כי הם דפקו לו על הרכב וכו').

ראשית נאמר, שהוא פוגע ולכן הוא ירצה לקבל כסף מהביטוח שלו וגם הנפגעים האחרים יקבלו את הכסף (ס' 2 א' לחוק הפל"ד)

נבחן לפי פס"ד עוזר וס' 1 את ההגדרה הבסיסית.

מאורע- אכן זה מאורע פתאומי ולא רצף מאורעות.

נזק גוף- קרה כאן. זה נזק גוף ולא ממון

עקב- האם היה קשר סיבתי בין הנסיעה לפגיעה? **עובדתי-** הסיבה בלעדיה אין- בלעדי הנסיעה הם לא היו נפגעים, ונראה שעומדים בזה. **משפטי-** סיכון (ובמקרי צורך השכל-הישר(מזוואי)) ברור שזה בתחום הסיכון ושם הוא יסע יכול להיגרם תאונה ושנשים יפגעו ולכן הקשר-סיבתי מתקיים.

שימוש- אכן היה שימוש ברכב וזה נבחן סובקטיבית ולא אובייקטיבית (כהן נ' הפניקס) ולכן נסיעה כזאת שהיא נסיעה רגילה נחשבת חלק מהשימוש.

למטרות תחבורה- גם פה זה רכב שכשיר נורמטיבית לנסוע(אטליס) וזה היה למטרות תחבורה, כי הוא נסע בשביל להגיע לבית שלו, שוב, סובייקטיבית (שופרן)

אחרי שראינו שזה עומד בהגדרה הבסיסית נבדוק את החזקה הממעטת.

תיקון 8 נועד לצמצם, בין היתר נסיעה שנועדה לפגוע במישהו =בכוונה(כחלקי מלקחי פס"ד לסרי ושולמן). פה לכאורה הוא נסע והוא לא התכוון לפגוע ולגרום נזק גוף. זאת לא הייתה מטרתו של הנהג הפוגע, ולכן הוא יאמר שלא הייתה פה "מטרה לעשות נזק גוף" וממילא זה נחשב לפל"ד והוא זכאי לפיצוי. מצד שני הוא לכאורה נסע במטרה לפגוע וזה שזה קרה בתהליך מסוים ולא ישירות זה לא מוריד ממנו את הכוונה לגרום לנזק.

ארצה להביא הבדל שריבלין (כמדומני עמ' 404) וכן אנגלרד מביאים. הם אומרים שיכול להיות שההבדל בין ס' 7א ששם כתוב "התכוון לעשות תאונת דרכים" לבין ס' 1 ששם כתוב "במטרה לעשות נזק גוף" הוא בדיוק ההבדל הזה. שס' 1 שמוציא אותך מגבולות הפל"ד מדבר על אחד **שהתכוון לעשות נזק גוף**, ופה לכאורה הוא לא התכוון ולכן זה כן ייחשב לתאונת דרכים. ואילו ס' 7א(א) נדבר על מקרה **שהתכוון לעשות תאונת דרכים בלי קשר לשאלה האם הוא רצה שיהיה נזק**, פה הוא התכוון אולי שיהיה תאונה או בכל אופן לקח בחשבון שזה יקרה אבל בלי מטרה שיהיה נזק גוף ולכן במקרה כזה זה ייחשב לתאונת דרכים אבל הוא לא יהיה זכאי לקבל פיצוי על זה (הוא לא, אבל התלויים כן).

לפי מה שהבנתי בשיעור האחרון של פרופ' שמואלי וכן דעה נוספת שעולה מריבלין זה שמפרשים את ההבדל בסעיפים כך: **המזיק-** יהיה בס' 7א והוא לא יהיה זכאי בכלל לפיצוי ואפילו לא יוכל לתבוע דרך פקודת הנזיקין כי הוא נחשב כפולטת אבל משולל פיצוי. ואילו **הנפגעים** נכנסים בס' 1 ולכן הם אולי לא יקבלו פיצוי בפל"ד אבל הם יוכלו לקבל פיצוי דרך פקודת הנזיקין.

בפסיקה רואים שמפרשים בגדול את ס' 7 בכללותו בצמצום ולא בהרחבה. **בפס"ד מיכשאוולי וכן פרח נ' קרנית ומגדל נ' קרנית** ששוללים פיצוי רק אם זה נעשה בכוונה או ברשלנות רבתי, אבל אם זה נעשה כמו פה בלי כוונה אמיתית לפגוע יכול מאוד להיות שעדיין כולם יקבלו פיצוי כי זה לא באמת מעשה רע ומכון וחסר אחריות. ולכן זה טענה להגנה לומר שלא יורידו לו על זה פיצוי.

האם במקרה זה הנפגעים הם בגדר "אותו אדם"? הדין חסר (1-)

בכל מקרה, **בפס"ד לזר** דנים האם אותו אדם, כלומר מי שנפגע בעצמו מתאונה מכוונת האם הוא יוכל לקבל פיצוי דרך הפל"ד" המסקנה מפס"ד לזר שלא יוכלו לקבל וזה בניגוד למשל לדעת המלומד אנלגרד ועוד. לכן גם הנפגע עצמו נמצא בבעיה מבחינת ס' 1 לחוק. ולכן פה, גם אותו אדם שזה הפוגע, במידה וחלה החזקה הממעטת הוא לא יזכיר לפיצוי.

ייחוד עילה- האם הם יוכלו לתבוע דרך חוזים למשל? בגדול אין הכרעה ברורה. לפי **השופט אור בפס"ד חוסיין** זה נשאר בצ"ע. לפי **השופטת פלפל במחוזי** כן יהיה אפשר לתבוע. **לפי ריבלין ואנגלרד** יהיה ניתן לתבוע בחוזים. ויש פסיקה ישנה של **דורנר** (לא זוכר פס"ד) ששם רואים שניתן לתבוע אבל בהתאם להגבלות של פל"ד (מבחינת השתכרות וכד).

במידה והם לא יקבלו האם הם יהיו זכאים לתבוע מקרנית? לפי ס' 1 לא כי הם לא חלק מהפל"ד. לפי ס' 7א זה תלוי בחריגים של ס' 9 על פניו הנפגעים לא יוכלו לתבוע אותו.

כמובן שהם כפופים למגבלות של ס' 5 והם יקבלו פיצוי אחרי ניכוי מס, וכן הם יקבלו פיצוי בגין אובדן כושר השתכרות (במידה ויש) רק עד פי 3 מהשכר).

חסרה התייחסות ליוסי כנפגע (2) ולסעיף 7(1) (1-)(יישום)

לכתוב את סיפור חייו- הכוונה שצריכים להאמין בו ולתת לו צאנס אמיתי ולהתייחס אליו כאילו הוא היה מתליח בחיים לפחות כמו כולם.

באופן עקרוני רואים בפס"ד שיש לתת לילד אפילו אם נתוניו הסובייקטיבים אומרים שהוא לא ירוויח הרבה, אנו ניתן לו שכר ממוצע במשק. השופט ריבלין באיזה הרצאה טען שזה צדק מתקן, הקשנו איזה צדק מתקן יש כאן, צדק מתקן אומר שתקבל בדיוק את מה שמגיע לך, לא פחות ולא יותר, ופה הנתונים שלו אומרים שהוא לא באמת יצליח. אבל אולי כי באמת כל אדם הוא ממוצע, וכל אדם אמור לקבל (בלי נתונים נוספים) שכר ממוצע במשק, ואם מאמינים בו באמת ולא בכאילו אז זה לגמרי צדק מתקן. אנחנו בשיעור אמרנו שזה יותר עניין של צדק חלוקתי, כי כנראה הוא היה מקבל פחות אבל משיקולי צדק אנו נרצה לתת לו כמה שכולם מקבלים, וכמו שלסלי בנדר עשתה אם נשים וגברים.

נאמר- שצדק מתקן לפי פלטשר זה בטוח לא, כי הוא פחות מתייחס לגבוה הנזק. ולפי הגישה של ויינריב_ ארסיטטולי) זה צריך להיות בדיוק גובה הנזק, ולכן מזה קשה יותר-להסבר.

פיצוי? זה אולי טיפה הסתדר כי פחות מעניין אם זה בדיוק אותו סכום, אזל זה נראה פחות מתאים בנסיבות העניין (לא לשם ריבלין חתר) וכנל" הרתעה מסתדרת אבל פחות מתאימה פה.

6
(5)